

Книга Даниїла - номер сто одинадцять

Розкриття пророчого значення Абубакара в першому горі книги Об'явлення

Jeff Pippenger
2024-03-02

У пророчій історії першого горя лідером, який прийшов після Мухаммада, був Абу Бакр Абдулла ібн Абу Кухафа, тесть Мухаммада. Ми будемо називати його Абубакар. І він, і Мухаммад згадуються в перших чотирьох віршах. Абубакар був першим ісламським правителем після Мухаммада, і історія фіксує наказ, який він дав своїм воїнам, що відображений у четвертому вірші дев'ятого розділу Книги Об'явлення. Цей наказ символізує процес запечатування, який розпочався з настанням третього горя, що водночас було сьомою сурмою і приходом третього ангела.

І п'ятий ангел затрубив, і я побачив зірку, що впала з неба на землю; і їй був даний ключ від безодні. І вона відкрила безодню; і з безодні піднявся дим, як дим великої печі; і сонце та повітря потемніли від диму безодні. І з диму вийшла на землю сарана; і їм була дана влада, яку мають земні скорпіони. І було наказано їм, щоб не шкодили траві земній, ані жодній зелені, ані жодному дереву; але тільки тим людям, що не мають печатки Божої на своїх чолах. Об'явлення 9:1-4.

«Зіркою», що впала з неба, був Мухаммад, який розпочав своє служіння у 606 році. Мухаммадові було дано «ключ», щоб «відкрити» «безодню», дозволивши «димув» затьмарити «сонце й повітря» та вивести «сарану», якій була дана «сила», як сила «скорпіонів». Тим «ключем» була битва, що призвела до ослаблення військової могутності римлян, тим самим дозволивши піднесення військової сили ісламу. «Безодня» є символом Аравії, батьківщини ісламу, а «дим» символізував фальшиву релігію ісламу, яка мала поширитися по землі й заволодіти тими самими територіями, що їх накривають рої сарани, які змітають північну Африку, південну Європу та Аравію. «Сарана» є символом ісламу, а «сила» у пророчому значенні означає військову міць. Їхня сила мала бути як у скорпіонів, що вражають зненацька. Урія Сміт стверджує:

З неба на землю впала зоря; і було дано йому ключ від безодні.

"Коли перський монарх споглядав чудеса свого мистецтва й могутності, він отримав послання від маловідомого мешканця Мекки, який закликав його визнати Мухаммада посланцем Божим. Він відкинув цей заклик і розірвав послання. 'Саме так, — вигукнув аравійський пророк, — Бог розірве царство і відкине благання Хосрова.' Перебуваючи на межі цих двох східних імперій, Мухаммад із прихованою радістю спостерігав поступ взаємного знищення; і серед перських тріумфів він наважився передректи, що, перш ніж мине багато років, перемога знову повернеться під знамена римлян. 'На той час, коли, як кажуть, було виголошено це передбачення, жодне пророцтво не могло бути більш далеким від свого здійснення, адже перші дванадцять років Іраклія сповіщали про

наближення розпаду імперії.' .."

Хосров підкорив римські володіння [в] Азії та Африці. І «Римська імперія» у той період «була зведена до стін Константинополя, разом із рештками Греції, Італії та Африки, і деякими приморськими містами азійського узбережжя — від Тира до Трапезунда. Досвід шести років зрештою переконав перського монарха відмовитися від завоювання Константинополя й визначити щорічну данину за викуп Римської імперії — тисяча талантів золота, тисяча талантів срібла, тисяча шовкових шат, тисяча коней і тисяча дівичь. Іраклій погодився на ці ганебні умови. Але час і можливість, які він здобув, щоб зібрати ті скарби з бідності Сходу, були старанно використані для підготовки сміливого й відчайдушного наступу.»

Цар Персії зневажав невідомого сарацина й глузував із послання самозваного пророка з Мекки. Навіть повалення Римської імперії не відчинило б дверей для магометанства, ані для поступу сарацинських озброєних проповідників облуди, хоча володар персів і каган аварів (наступник Аттіли) поділили між собою залишки держав Цезарів. Сам Хосров загинув. Перська та Римська монархії виснажили сили одна одною. І перш ніж меч було вкладено в руки лжепророка, його вибито з рук тих, хто стримав би його поступ і зламав би його силу.

'З часів Сципіона та Ганнібала не намагалися здійснити нічого сміливішого, ніж те, що звершив Іраклій заради порятунку імперії. Він проклав небезпечний шлях через Чорне море й гори Вірменії, проник у саме серце Персії й відкликав війська великого царя на захист їхньої окривавленої країни.'

"У битві під Ніневією, яка люто точилася від світанку до одинадцятої години, у персів було захоплено двадцять вісім штандартів, не рахуючи тих, що могли бути зламані або розірвані; більшу частину їхнього війська було вирізано, а переможці, приховуючи власні втрати, провели ніч на полі бою. Міста й палаци Ассирії вперше відкрилися для римлян."

Римський імператор не зміцнився завдяки завоюванням, яких він досяг; і водночас тими самими засобами було підготовлено шлях для безлічі сарацинів з Аравії, немов сарана з того самого краю, які, поширюючи на своєму шляху темне й оманливе магометанське віровчення, швидко заповнили як Перську, так і Римську імперії.

"Більш повної ілюстрації цього факту годі бажати, ніж та, яку подано в завершальних словах розділу з Гіббона, з якого взято попередні уривки. 'Хоч під знаменом Іраклія було сформовано переможне військо, це неприродне зусилля, здається, радше виснажило, ніж зміцнило їхні сили. Поки імператор тріумфував у Константинополі чи Єрусалимі, непомітне містечко на межі Сирії було розграбоване сарацинами, і вони порубали на шматки кілька загонів, що виступили на його виручку,— звичайна й дріб'язкова подія, якби вона не була прелюдією великої революції. Ці розбійники були апостолами Мухаммеда; їхня шалена відвага постала з пустелі; і за останні вісім років свого правління Іраклій втратив на користь арабів ті самі провінції, які він відвоював у персів."

'Дух шахрайства й фанатизму, оселею якого не є небеса', був розв'язаний на землі. Безодні бракувало лише ключа, щоб її відкрити, і тим ключем було падіння Хосрова. Він зневажливо розірвав лист невідомого громадянина Мекки. Та коли зі свого 'сяйва слави' він занурився у 'вежу пітьми', у яку жодне око не могло проникнути, ім'я Хосрова раптом мало відійти в небуття перед ім'ям Мухаммеда; і півмісяць, здавалося, лише чекав свого сходу, поки не впала зоря. Хосров після своєї цілковитої поразки та втрати імперії був убитий у 628 році; а 629 рік позначений 'завоюванням Аравії' та 'першою війною мусульман проти Римської імперії.' 'І затрубив п'ятий ангел, і я побачив світило, що впало з неба на землю; і йому було дано ключ від безодні. І він відкрив безодню.' Він упав на землю. Коли сила Римської імперії була вичерпана, а великий цар Сходу лежав мертвим у своїй вежі пітьми, розграбування непримітного містечка на кордонах Сирії стало 'прелюдією могутньої революції.' "Розбійники були апостолами Мухаммеда, і їхня шалена відвага вийшла з пустелі."

"Безодня.— Значення цього терміна можна дізнатися з грецького, яке визначається як «глибокий, бездонний, глибоченний» і може стосуватися будь-якого пустельного, спустошеного й необробленого місця. Його застосовують до землі в її первісному стані хаосу. Бут.1:2. У цьому випадку воно може слушно стосуватися невідомих пусток Аравійської пустелі, з окраїн якої виходили орди сарацинів, мов рої сарани. А падіння Хосроя, перського царя, цілком може бути зображене як відкриття безодні, оскільки воно підготувало шлях для послідовників Мухаммеда вийти зі своєї маловідомої країни й поширювати свої облудні вчення вогнем і мечем, доки вони не розпростерли свою темряву над усією Східною імперією." Uriah Smith, Daniel and Revelation, 495-498.

Перше горе, яке є п'ятою сурмою, вказує на початок воєнних дій ісламу проти Риму і на битву між Римом і Персією, у якій Рим переміг, але при цьому настільки виснажив свою військову силу, що не зміг запобігти піднесенню ісламської могутності. Пророчі ознаки першого горя і другого горя окреслюють пророчі ознаки третього горя, і важливо розуміти перші два горя як символи історії третього горя, адже та історія представляє період запечатуння ста сорока чотирьох тисяч, який розпочався 11 вересня 2001 року. Після пророчої історії, представленій Мухаммедом у перших трьох віршах, четвертий вірш вводить Абубакара, першого лідера після Мухаммеда.

І їм було наказано, щоб вони не шкодили траві землі, ані жодній зелені, ані жодному дереву; але щоб шкодили тільки тим людям, які не мають Божої печатки на своїх чолах. Об'явлення 9:4.

Наказ Абубакара велів ісламським воїнам розрізняти дві категорії віруючих, які на той час існували на римських територіях. Одна категорія — католики, які мали деякі чернечі ордени, члени яких голили потилицю (тонзура), і дотримувалися недільного богослужіння. Інша категорія — ті, хто дотримувалися суботи сьомого дня, а субота є печаткою Бога.

Після смерті Мухаммеда, у 632 р. н. е., командування перейшло до Абу Бакра, який, щойно міцно утвердив свою владу та правління, розіслав аравійським племенам циркулярний лист, з якого наведено такий уривок:-

'Коли ви ведете битви Господні, поведіться як мужі, не обертаючись спиною; але нехай ваша перемога не буде заплямована кров'ю жінок і дітей. Не нищьте палм і не паліть жодних хлібних полів. Не рубайте плодкових дерев і не завдавайте шкоди худобі, окрім тієї, яку заб'єте на їжу. Коли укладаєте якусь угоду чи умову, дотримуйтеся її і будьте вірні своєму слову. І, коли йтимете, ви знайдете деяких побожних людей, що усамітнено живуть у монастирях і постановили служити Богові таким способом; лишть їх у спокої і ні їх не вбивайте, ні їхніх монастирів не руйнуйте. А також знайдете інший рід людей, що належать до синагоги Сатани, з тонзурою; неодмінно розсічіть їм черепи і не давайте пощади, доки вони або не стануть магометанами, або не заплатять данину.'

У пророцтві чи в історії не сказано, що більш гуманні настанови виконувалися так само сумлінно, як жорстокий наказ; але саме так їм було наказано. А наведені вище — це єдині настанови, занотовані Гіббоном як дані Абу-Бакром вождям, чиїм обов'язком було віддавати накази всім сарацинським військам. Накази так само чітко окреслені, як і пророцтво, ніби сам халіф діяв у свідомій і прямій покорі вищому велінню, ніж веління смертної людини; і, вирушаючи воювати проти релігії Ісуса та щоб поширювати магометанство їй на заміну, він повторив слова, про які в Одкровенні Ісуса Христа було передречено, що він їх скаже.

Печатка Бога на їхніх чолах. — У зауваженнях щодо розділу 7:1–3 ми показали, що печатка Бога — це Субота четвертої заповіді; і історія не замовчує факту, що протягом усієї нинішньої епохи були ті, хто додержувався істинної Суботи. Але для багатьох постало тут запитання: хто були ті люди, які в той час мали печатку Бога на своїх чолах і тим самим стали звільненими від магометанських утисків? Нехай читач пам'ятає вже згаданий факт, що протягом усієї цієї епохи були ті, хто мав печатку Бога на своїх чолах, або ж свідомо додержувалися істинної Суботи; і нехай далі зважить, що пророцтво стверджує ось що: напади цієї спустошливої турецької сили спрямовані не проти них, а проти іншого класу. Таким чином питання позбавляється всіх труднощів; бо це все, що насправді стверджує пророцтво. Безпосередньо в тексті показано лише один клас осіб, а саме тих, що не мають печатки Бога на своїх чолах; а збереження тих, хто має печатку Бога, лише мається на увазі. Відповідно, з історії ми не дізнаємося, що хтось із них зазнав якихось лих, заподіяних сарацинами об'єктам їхньої ненависті. Їх було спрямовано проти іншого класу людей. І згуба, що мала прийти на цей клас людей, поставлена не в протиставлення збереженню інших людей, а лише збереженню плодів і зелені землі; тобто: Не шкодьте траві, деревам і жодній зелені, а тільки певному класу людей. І на виконання цього ми маємо дивне видовище: військо загарбників щадить те, що такі війська зазвичай нищать, а саме обличчя й плоди природи; і, користаючись дозволом шкодити тим людям, які не мали печатки Бога на своїх чолах, розколює черепи класу релігійників із виголеними тім'ями, що належали до синагоги Сатани.

«Це були, безсумнівно, певна група монахів або якийсь інший підрозділ Римо-католицької церкви. Проти них була спрямована зброя магометан. І нам видається, що є особлива доречність, якщо не задум, у тому, щоб описати їх як тих, хто не мав печаті Божої на своїх чолах; оскільки саме та церква позбавила закон Божий його печаті, вирвавши справжню суботу і встановивши на її місце підробку. І ми не розуміємо ні з

пророцтва, ні з історії, що ті особи, яких Абу Бакр наказав своїм послідовникам не чіпати, мали печать Божу або обов'язково становили народ Божий. Хто вони були і з якої причини їх пощадили, скупі свідчення Гіббона нам не повідомляють, і ми не маємо інших засобів це з'ясувати; але ми маємо всі підстави вважати, що жоден із тих, хто мав печать Божу, не був потривожений, тоді як інша група, яка, безперечно, її не мала, була віддана мечу; і таким чином вимоги пророцтва були повністю виконані». Юрайя Сміт, «Даніїл і Об'явлення», 500–502.

Абу Бакр після смерті Мухаммада об'єднав послідовників Мухаммада в халіфат, тож, хоча це дві різні історичні постаті, разом узяті вони уособлюють початок свідчення ісламу першого горя, а історичною постаттю, яка позначає історію першого горя, є Мухаммад.

На початку історії другого горя Мухаммед II завоював Константинополь у 1453 році. У 1449 році чотири ангели, що представляли іслам, були розв'язані. Початок і кінець першого горя позначені Мухаммедом — відповідно першим і другим. У пророчому сенсі початок і кінець історії першого горя несуть підпис Альфи й Омеги.

Початок другого горя містить часове пророцтво про чотирьох ангелів, які представляють іслам, яких тоді було розв'язано, а потім, 11 серпня 1840 року, стримано. Відтоді й до 22 жовтня 1844 року ілюструється запечатування ста сорока чотирьох тисяч. Початок другого горя позначає розв'язання ісламу, а завершення позначає стримування ісламу. І перше, і друге горе мають точні пророчі вказівники, які пов'язують їхній початок із їхнім завершенням.

Перші два горя слід накласти одне на одне, «рядок до рядка», щоб визначити третє горе. Одна з пророчих характеристик, яка визначається першими двома свідками ісламу, полягає в тому, що вони представляють конкретний період часу, у якого початок і кінець позначені ознакою Альфи й Омеги. Вони також мають додаткову ознаку, бо початок першого горя позначає запечатування Божого народу, а закінчення другого горя також позначає запечатування Божого народу.

Третє горе настало, коли іслам раптово й несподівано напав на звіра із землі з тринадцятого розділу Об'явлення, розпочавши тим самим період запечатування. Запечатування ста сорока чотирьох тисяч завершиться із запровадженням недільного закону, що невдовзі настане, і у відповідь на те відступництво після національного відступництва настає національна руїна. Як це було прообразовано язичницьким Римом і папським Римом, національна руїна здійснюється Божими судами сурм. Три горя — це також сурми. Іслам третього горя знову вдарить раптово й несподівано під час недільного закону, що незабаром буде запроваджений у Сполучених Штатах, коли закінчиться період запечатування ста сорока чотирьох тисяч. Цей період був прообразований початковим періодом першого горя, а також завершальним періодом другого горя.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

І Сара побачила, що син Агар, єгиптянки, яку вона народила Авраамові, насміхався. Тому вона сказала Авраамові: Вижени цю рабиню та її сина, бо син цієї рабині не буде

спадкоємцем разом із моїм сином, з Ісааком. І це було дуже прикро в очах Авраама через його сина. І Бог сказав Авраамові: Нехай не буде це тяжким у твоїх очах через хлопця і через твою рабіню; у всьому, що сказала тобі Сара, послухай її голосу, бо в Ісаакові назветься твоє потомство. А також сина рабині Я вчиню народом, бо він твоє потомство. І Авраам устав рано-вранці, і взяв хліб та бурдюк з водою, і дав їх Агарі, поклавши їй на плечі, і віддав їй дитину, та відпустив її; і вона пішла та блукала пустинею Беер-Шеви. І вода в бурдюку вичерпалася, і вона поклала дитину під одним із кущів. І вона пішла та сіла навпроти нього, на віддалі, як постріл з лука, бо сказала: Щоб не бачити смерті дитини. І вона сіла навпроти нього, підняла голос і заплакала. І Бог почув голос хлопця; і Ангел Божий покликав до Агар із неба і сказав їй: Що тобі, Агар? Не бійся, бо Бог почув голос хлопця там, де він є. Устань, підійми хлопця і підтримай його своєю рукою, бо Я зроблю його великим народом. І Бог відкрив їй очі, і вона побачила криницю води; і вона пішла, і наповнила бурдюк водою, і напоїла хлопця. І Бог був із хлопцем; і він зростав, і жив у пустині, і став лучником. Буття 21:9–20.